

årgång 7

aug. 79

UR INNEHÅLLET:

DU STYR SJÄLV DITT ÄLDRANDE

KONGRESSEN I BILD

LARY

KONGRESSEN LYCKLIGT GENOMFÖRD

Kongressen öppnas av RLEs ordf. Karl-Erik Eriksson. Vidare syns HCKs ordf. Bengt Lindqvist samt Rolf Fischer, sekr. vid kongressen, skymd kongressens ordf. Helge Löfquist.

Foto: Åke Amnelius

1979 års nordiska kongress är lyckligt genomförd och RLE har därmed haft nöjet ge sitt bidrag till den nordiska gemenskapen. Såvitt vi själva kan bedöma klaffade arrangemangen över förväntan. Inga negativa röster har hörts men väl flertalet positiva.

Det som tydligen slagit bäst var prof. Jan Helanders medryckande och lättfattliga anförande om "Åldrandets problem", som han f.ö. omedelbart rubricerade om till "Åldrandets möjligheter".

Därnäst prisas mest den magnifika lunchen på Stadshuskällaren som Stockholms kommun hade godheten bjuda på. En

trevlig gest att minnas för våra gäster. Det känns också fint för en organisation att få ett bevis för att den är välsedd och accepterad i samhället. Tack för den lunchen.

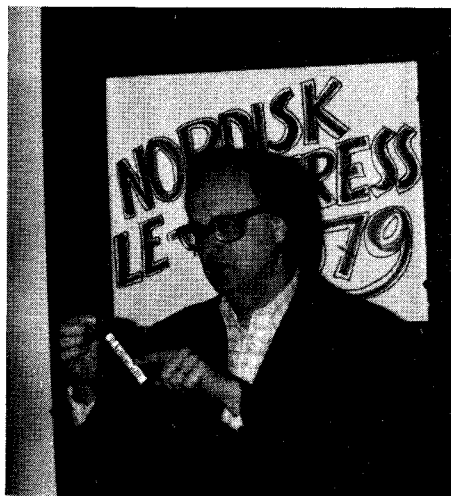
Vi vill också passa på att tacka Sveriges Cancersjukas Riksförbund, som bidrog med 7.000:— till kongresskassan. Utan detta bidrag skulle programmet blivit betydligt nedbantat.

Ett tack också till ABF som svarade för våra kostnader för föreläsare och artister. Samt slutligen till er alla andra som välvilligt ställt upp och bidragit till att göra 1979 års kongress till ett angenämt minne.

ÅLDRANDETS MÖJLIGHETER

Prof. Jan Helander fängslade kongressdeltagarna under tre kvart med sitt kunnande och sitt underbart friska och lediga språk. Tyvärr finns det ej möjlighet att i skriftspråk ge rättvisa åt hans framställningsförmåga. Vårt utrymme medger heller inte mer än ett kortfattat referat av hans anförande.

Jan Helander har nyligen kommit med en bok om åldrandet med titeln **DET LÅNGA MOGNANDET**, utgiven av SKEAB/Håkan Ohlsson förlag. Vi som lyssnat på Jan misstänker att den är synnerligen läsvärd.

ÅLDRINGSVÅRDENS RESURSER

När man talar om åldringsvårdens resurser menar man i allmänhet pengar, vårdplatser o.s.v. Själv tänker jag på helt andra saker i det sammanhanget, nämligen på den information som finns inne i arvsmassan och som anger ramarna för alla våra förmågor under varje sekund av vårt liv.

Det finns alltså två kapital. Dels det som existerar mellan människor, pengar, vårdplatser, personal. Dels det som finns inom människor och jag undrar alltid när det talas om tillgångarna på vår planet varför det aldrig talas om det kapital vi har inuti oss. Det är ju precis lika verkligt som en bunt persilja med gummisnodd om.

Åldrandet är inte bara den bortre biten av ett liv, utan det är hela passagen genom livet. Det betyder att det finns en flicka och en kvinna i varenda gumma, och en pojke och en man i varenda gubbe. Förändringarna i arvsmassan äger rum hela livet. Att komma i puberteten eller att komma i klimakteriet är exempel på detta.

Varenda förmåga vi har inuti oss har ett tak som är bestämt i arvsmassan. Och det snyggaste åldrande vi kan prestera är att leva så tätt under det taket så länge som möjligt och sedan få slutet att komma så snabbt som möjligt.

Den svåra frågan är, när livet skall ta slut, om det är den sista sjukdomen man går in i eller om det bara är den näst sista. Därför att det kräver olika former av vård. Här skiljs akutvården och långvården. Akutvårdens fråga är *vad kan inte* den här människan? Långvårdens fråga är *vad kan* den här människan och hur skall vi ta tillvara det?

MILJÖNS PÅVERKAN

Så snyggt som idealåldrandet åldras vi inte. Det finns så mycket som pressar ner oss i det dagliga livet. Pressar ner oss från det tak som arvsmassans maximala möjligheter ger oss och förvandlar oss från en bruttomänniska till en nettomänniska. Vårt åldrande kommer att bestämmas av miljön.

Vad är det då som påverkar vårt miljö-åldrande. Rökning är ett exempel. Dåliga mat- och sömnvanor, sjukdomar och ovänskap är andra exempel. Det finns hundratals flera saker som pressar ner vår livscurva. Men så finns det också naturligtvis saker som pressar upp vårt miljö-åldrande. Som t.ex. att ta ett äpple om hösten. Känna tyngden på det. Titta på alla färgerna. Nosa på det och bita i det. Det är sånt som lyfter det. Fyll i med hundratals andra saker.

Här har jag kommit till det viktigaste jag har att säga:

VI STYR ÅLDRADET SJÄLVA

Och ratten, som vi styr med är vardagens plus och minus och om vi vill kan vi styra upp det till något bättre än det vi har idag.

Jag tänker nu ta upp ett tema som handlar om rytmer.

ARBETE OCH VILA

Nere i Skåne säger man så här. "Nu är du gammal. Nu har du gjort ditt. Nu ska du vila och ha det bra". Folk som pratar på det sättet måste mena att arbete och vila är två saker. Jag menar att det är *en* sak. Eller två bitar av samma rytm. Förhållandet mellan arbete och vila är som en pendel. Det går inte att vila om man inte har arbetat och det går inte att arbeta om man inte har vilat. Unnar man människor vila skall man se till att anordna vilans villkor. Och det är lagom mycket arbete. Mycket av sömnlösheten hos äldre människor beror just på det här. Vänliga människor hindrar dem att arbeta om dagarna och därför ligger de och är alldeles för stela i musklerna för att kunna slappna av och somna.

Vad dagcenterverksamhet är det vet ni.

Det borde också finnas något som kunde heta gryningscentrum, som skulle finnas till hands vid fyra-fem-sex- tiden på natten när dom svarta tankarna kommer tassande. Då har vi som minst att sätta emot. Därför att det var så länge sedan vi fick mat i oss och blodsockernivån är så låg. Man brukar kalla det vargtimmen.

Gryningscentrum i sin enklaste form är en smörgås på nattduksbordet och något att dricka. En mer social variant är en god vän, som lämnat sitt telefonnummer och sagt att du kan ringa vid den tiden om du behöver.

GLÄDJE OCH SORG

Nu har jag talat om rytmen arbete – vila. Nästa rytm handlar om glädje och sorg.

Det finns en välbekant sång med orden: "När man är en glad pensionär". Jag saknar en vers som skulle lyda: "När man är en ledsen pensionär". Har man då nån- stans att gråta? Har ni nån- stans att gråta, så har ni det bra. Det är ju så, att vi tål varann lite bättre i glädjen. "Man är mans gamman" heter det. Det är därför vi har så bråttom med sorgen. Vi säger till barnet: "Kom till mej och gråt inte mera". Och då tror vi att vi tröstar för att vi tar bort sorgens uttryck. Men sorgen är kvar i ett värre skick, nämligen censurerad.

Vad är att trösta då? Jag tror att det absolut aldrig är att bagatellisera. Att säga "det ordnar sig nog" eller "det var väl inte så farligt" sådana ord kan uppfattas som en örfil. "Jasså mitt problem är inget problem". Ställ i stället motfrågor; "Hur var det du menade" eller "Ta om det igen. Jag förstod inte riktigt". Det är tröst. Sedan kanske den sörjande själv kan börja bagatellisera sina problem. Och det är i så fall den enda rätta personen i det ärendet!

TA OCH GE

Den tredje rytmen jag tänker ta upp är ta och ge.

Det står ju i Apostlagärningarna att det är saligare att giva än att taga. Men det står heller ingenstans att det är osaligt att ta emot. Vi har ju den rollfördelningen att det är somliga som skall ge och andra som skall ta emot. Att vara givare är att vara i överläge. Att taga är språkligt sett detsamma som att tiggas. Vem vill vara en tiggare om man kan få vara en givare? Att vara generös. Det är att ge det. Vad jag vill framhålla är att en mottagandets generositet den är mycket jobbigare.

När man är gammal och dessutom sjuk är man försatt i en situation där man skall ta emot, ta emot, ta emot och ta emot intill förbannelse. Och när får man ge? Jag hörde någon i en kommunförvaltning säga "Det är tillåtet för våra hemsamariter att på betald arbetstid sitta ned och tala med de gamla om deras problem. Men det är inte tillåtet att tala med dem om sina egna problem". Jag såg här en administratör i en ekonomisk rävsax. Han tvingades lösa ett problem genom att skapa andra på längre sikt. Därför att han enkelriktade trafiken mellan ta och ge och det är mot naturens ordning.

ENSAMHET OCH GEMENSKAP

Den fjärde och sista rytmen jag vill tala om är ensamhet – gemenskap.

Äldre människors största problem är deras väldiga ensamhet, brukar det sägas. Min kommentar är, att det är lögn. Det finns många äldre människor, som är väldigt ensamma och det finns de som inte alls är det. Precis som bland andra åldersgrupper.

I Göteborg hade man 1 000 70-åringar

under observation. Man tog reda på vilka som kände sig ensamma och vilka som inte gjorde det. Så kopplade man det till olika fysiska handikapp: dålig rörelseförmåga, dålig hörsel, dålig syn. Men det stämde endast i ett fåtal fall. Där åkte alltså tre myter.

Vad har då ensamhet att göra med? Om man återgår till arvsmassan, så säger den att det i varje människa finns det allmänmänskliga, där vi liknar alla andra. Men det finns också det unika där vi liknar ingen annan. När man kommer så nära varann, att man vågar öppna dörren till det unika uppstår en stereoeffekt mellan människor. Man är på samma våglängd. Den onda ensamheten tror jag är att inte vara på samma våglängd med sin omgivning, och då spelar fysiska handikapp en underordnad roll.

Det finns en positiv ensamhet också. Det är att få gå in i sitt rum, stänga dörren och komma bort ifrån bullret och hitta sig själv.

Det finns även både ond och god gemenskap. Den onda gemenskapen är den oavbrutna. Vi talar om det krav på uthållighet som ställs på långvårdspersonal: 40 timmar i veckan på samma avdelning. Jodå! Men det finns andra människor på samma avdelning, som skall vistas där 168 timmar varje vecka. Långvårdspatienternas uthållighet talar vi aldrig om. Den oavbrutna gemenskapen är personlighetsnedbrytande.

Tvingas man till det ena eller det andra är både ensamhet och gemenskap negativa. Bäst är det om pendeln får svänga fritt även här. När man är mätt på gemenskap skall man kunna söka ensamhet – för att åter bli hungrig på gemenskap o.s.v.

Att livet får vara rikt på rytmer så länge det pågår, är den sortens liv jag verkligen vill tillönska er!

RÖST FRÅN RUMÄNIEN

Följande tal, höll Victor Bochanela, laryngektomerad och anställd på HCK, på kongressen.

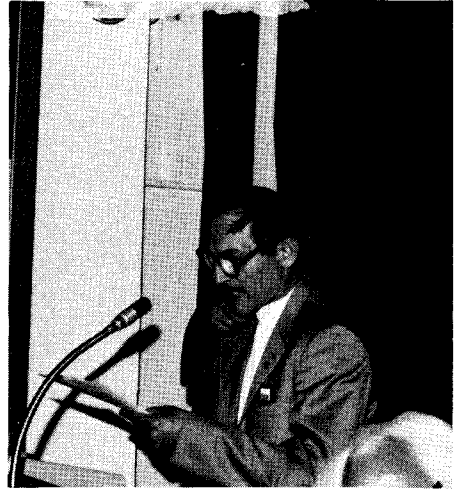
Herr ordförande, ärade mötesdeltagare.

Tillåt mig framföra en varm hälsning till Nordiska Kongressen för Laryngektomerade och samtidigt uttrycka min tacksamhet för den stora omtanken som det svenska samhället visar de laryngektomerade.

Jag kommer från Rumänien och har bott i Sverige drygt ett år. Under denna period har jag fått den bästa hjälpen och stöd från det svenska samhällets sida.

Förutom den rent materiella hjälpen, till vilken jag räknar gratis medicinsk behandling och olika tekniska apparater, som har varit mig till stor nytta i mina försök att träna upp rösten, fick jag kanske det bästa av allt, ett psykologiskt stöd som jag tror att alla laryngektomerade behöver.

Efter min operation betraktades jag av det samhället jag kommer ifrån som överflödig, men i Sverige har jag blivit socialt accepterad. Jag fick arbete och jag är oerhört glad att kunna ge mitt bidrag och känna mig nyttig i det svenska samhället.

Den omtanke som jag visats i ert land, har gjort att jag har fått tillbaka mitt självförtroende.

Speciellt vill jag tacka personalen på foniatriska kliniken på Huddinge Sjukhus som har hjälpt och stött mig väldigt mycket från början. Bland dem vill jag särskilt nämna logoped Britta Hammarberg, Annika Sääf och kurator Britt Strand som med förståelse, tålamod och uthållighet har hjälpt mig på vägen till återanpassning.

Jag tycker att det är värt att framhålla att i Sverige finns det ingen skillnad mellan människor med eller utan handikapp. Kunskapen om detta förhållande borde spridas i andra delar av Europa, där solidariteten mellan människor är inte lika utvecklad och där det finns människor som lider på grund av brist på mänsklig hjälp.

Med dessa ord ber jag att få avsluta mitt tal och tacka så mycket för Er uppmärksamhet.

KONGRESSEN I BILD

Ett 60-tal deltog i kongressförhandlingarna. Här syns halva församlingen. I förgrunden Eric Jarström, Hans W. Jacobsen med fru, Olaug Rüiber, May Engh och Jobs Kragh.

Foto ÅA

Kongressen lyssnar intresserat, i förgrunden Ann-Britt Eriksson, Ingegärd och Curt Bengtsberg, Poul Andersen och Jobs Kragh. Stående Peter Kitzing.

Foto KEE

Fotografer: CA = Carl Aspling, ÅA = Åke Amnelius, KEE = Karl-Erik Eriksson

Kongressens ordförande Helge Löfquist, lyssnar på Carl Asplings åsikter om samnordiska talkurser.

Foto KEE

Britta Hammarberg demonstrerar texttelefonen för Harald Eriksson, Otto Josefsson, Arild Dable, Lotta Undén, Harald Ryfors, Carl Aspling och Eva Årlin.

Foto KEE

Någon tyckte kongressprogrammet var för komprimerat. Kanske var det så. Här pustar man i alla fall ut mellan varven. Fr.v. Arto Aaltonen, Sirkka Lauerma, Lotta Undén, Erik Rautsalo och Gunilla Henningsson. FotoKEE

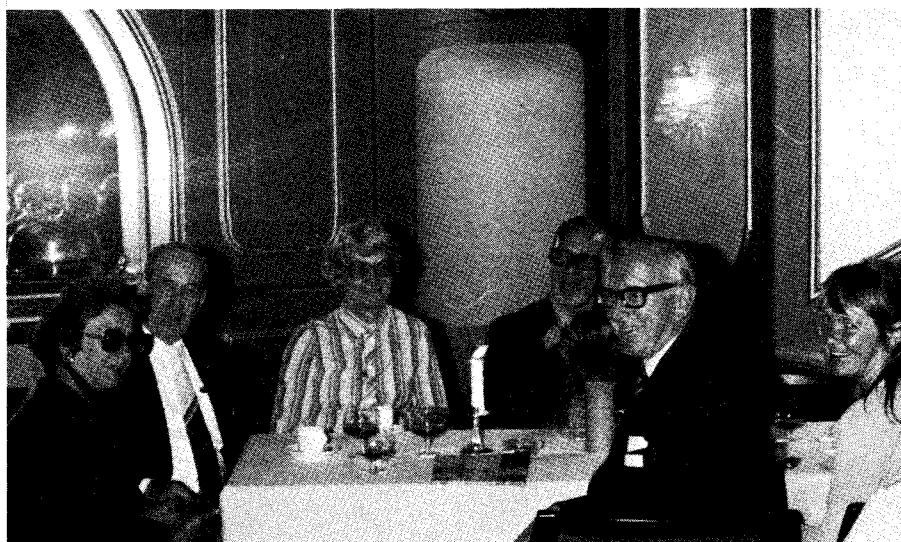

Carl Aspling, Eivor och Olof Mogren samt Lilly Amnelius tar en promenad mellan föreläsningarna. Foto ÅÅ

Harald Ryfors svarade för värdskapet vid måltiderna. Här tar han emot vid Stadsbusskällaren.

Foto CA

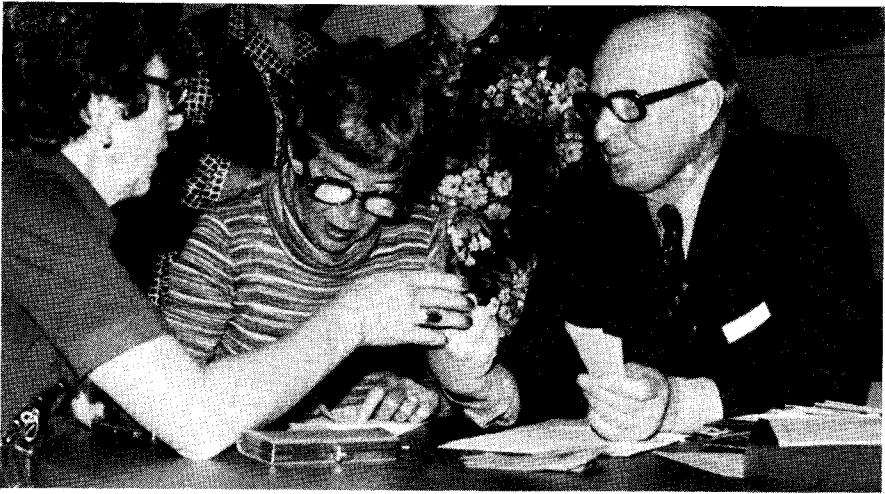
Glada deltagare i festlunchen på stadsbuset fr.v. Kommunens guide, Karl-Erik och Ann-Britt Eriksson, Jobs Kragh, Harald Ryfors och Hanne Krog.

Foto CA

Valet av underhållare visade sig vara ett lyckoskott. Ulla Roxby och Ove Engström blev en musikalisk upplevelse att minnas.

Foto ÅÅ

Kassören Sven Pettersson bade många järn i elden. Här säljer han matkuponger till May Engb och Eva Ärlin.

Foto KEE

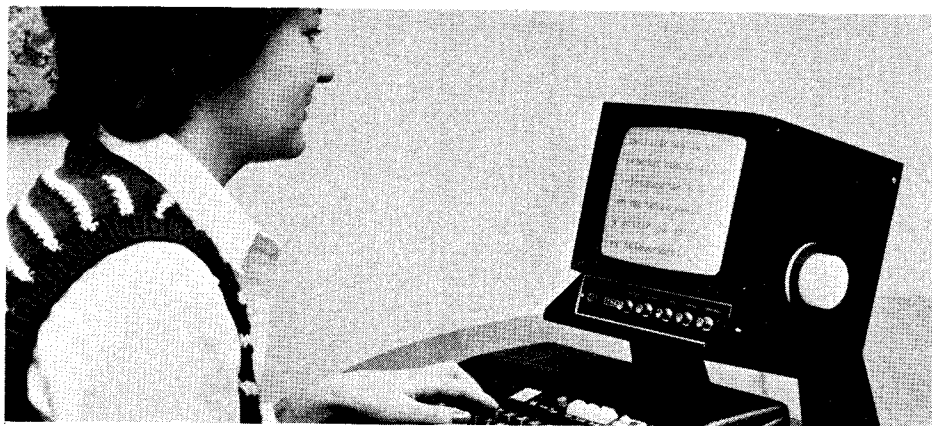

Karl-Erik Eriksson roar sin omgivning på Solliden, t.v. Åse Toldsted, t.b. Birgit Fischer och Svend-Åge Toldsted. Foto ÅA

Supégäster på Solliden fr.v. Rut och Harald Eriksson, Harriet och Einar Pettersson, Lilly Amnelius samt Doris Fleetwood-Sandberg. Foto ÅA.

NU KOMMER TEXTTELEFONEN!

Riksdagen biföll den 1 juni regeringens förslag om texttelefoner för vissa kommunikationshandikappade. Det innebär att det är möjligt att ordinera texttelefoner som bidragsberättigade hjälpmedel från 1 juli 1979. Televerket kommer att få ett särskilt statsbidrag för denna verksamhet. De utrustningar det kommer att gälla för den närmaste framtiden är de som utvecklats och kommer att produceras av Televerkets industridivision (Teli).

En speciell arbetsgrupp, Texttelefongruppen, som är knuten till socialdepartementet har tillsammans med bl.a. televerket och handikappinstitutet arbetat med frågor som har med introduktionen av texttelefoner att göra. Gruppen fortsätter med detta arbete ännu en tid framöver. För närvarande är läget följande:

Texttelefoner är bidragsberättigade hjälpmedel för döva, gravt hörselskadade, dövblinda och talskadade fr.o.m. den 1 juli 1979.

På grund av att den industriella produktionen måste få en mjuk start kan endast ett mindre antal apparater färdigställas under hösten 1979. Dessa kommer att be-

hövas dels för en försöksverksamhet som Texttelefongruppen driver för att studera behovet av förmedlingscentraler, dels som demonstrations- och träningsutrustning hos televerket och datorerna.

Ordinationer av texttelefoner kan göras under hösten 1979, men leveranser till enskilda personer kan sannolikt inte ske förrän efter 1 januari 1980.

Handikappinstitutet kommer på olika sätt att sprida kännedom om vilka villkor som gäller för ordination av texttelefoner samt hur och i vilken takt leveranser av utrustningarna kan ske. Detta kommer bl.a. att ske i form av anvisningar i hjälpmedelsförteckningen, artiklar i vissa tidskrifter samt kontakter med ordinatorgrupperna.

RLE började kämpa för texttelefon i januari 1975, då vi på en ordförandekonferens uttalade oss för att texttelefonen skulle bli ett bidragsberättigat hjälpmedel.

Trägen vinner! (Men när ska vi äntligen få luftfuktarns bidragsberättigad).

C. Bengtsberg

VAR MED OCH SKAPA ETT SAMHÄLLE DÄR ALLA BEHÖVS!

I det svenska samhället finns fortfarande många orättvisor. Vissst har mycket blivit bättre. Men mycket återstår också att göra. Sverige är inte färdigbyggt!

I höst är det val. Då avgörs vilken politik och vilka intressen som ska forma framtiden. Ska högerkrafterna och egoismen styra. Då kommer fler människor att slås ut. Klyftorna kommer att öka. Eller ska de socialdemokratiska kraven på solidaritet och jämlikhet prägla samhällsbyggandet. Det innebär ett samhälle där vi är beredda till omsorg och omtanke om varandra. Ett samhälle där allas lika värde är den självklara utgångspunkten. Det är ett viktigt val vi står inför. Inte minst för Dig. Du är med och avgör!

Vi socialdemokrater vill bygga ett samhälle där alla människor ges möjlighet att delta i samhällsgemenskapen. Därför måste arbetsplatserna ändras så att handikappade kan få arbete. Därför ska människor med handikapp ha rätt till en egen bostad. De allmänna färdmedlen ska kunna utnyttjas av alla. Handikapporganisationerna måste ges möjlighet att påverka samhället. Var med och påverka vår politik. Kom med som medlem i det socialdemokratiska partiet. Ta kontakt med den socialdemokratiska organisationen där du bor. Dit kan Du också vända dig för att få veta mer om vår politik.

socialdemokraterna

VAD ÄR EPILEPSI?

Epilepsi omnämnes redan tidigt i mänsklighetens historia. Innan man hade kunskap om orsakerna till det epileptiska anfallet, förekom vidskepelse och vanföreställningar. Numera vet vi, att epilepsi inte är någon sjukdom, utan ett symtom på en hjärnskada, som orsakats av huvudskada vid förlossningen, trafikolycka eller dylikt. Även olika sjukdomar såsom organiska nervsjukdomar, infektioner och förgiftningar kan ge upphov till epilepsi. Hos många personer kan man ej fastställa orsaken. Endast i få fall kan man påvisa ärftlighet.

Hur många har epilepsi?

Man räknar med att en av tvåhundra har epilepsi. Flertalet av dessa har lindriga anfall som inte inträffar särskilt ofta. Ett enstaka anfall kan vem som helst få under ogynnsamma omständigheter, men det är först när anfallen upprepas, som man säger att epilepsi föreligger.

Olika typer av epilepsi

Epileptiska anfall kan se mycket olika ut beroende på den bakomliggande hjärnskadan. De vanligaste är:

Det lilla anfallet (absens eller petit mal):

Personen faller inte omkull utan avbryter endast, vad han för tillfället håller på med, stirrar rakt fram och svarar inte på tilltal. Detta anfall varar bara några sekunder och märks knappast alls.

Det stora anfallet (grand mal): Det är detta som de flesta kanske först tänker på vid ordet epilepsi. Personen blir medvetlös, faller omkull och får kramper. Sällan tar ett anfall mer än 10 minuter, men efteråt blir personen ofta trött och behöver sova.

Psykomotoriska anfall: Dessa anfall yttrar sig på olika sätt, exempelvis som en medvetandegrumling, ibland i kombination med ideligen upprepade rörelser. Personen kan efteråt ha svårt att komma ihåg vad som skett under anfallet. Särskilt vid psykomotoriska anfall kan förkänning (aura) av växlande typ förekomma.

Orsaken till epileptiska anfall

Många gånger kommer ett anfall, som det förefaller, helt utan orsak. Det finns dock

några faktorer som var för sig eller i kombination med varandra kan öka risken för ett epileptiskt anfall. Det är bland annat om man äter, sover eller medicinerar oregelbundet, fysisk eller psykisk utmattning, alkohol.

Hur hjälper man vid ett epileptiskt anfall?

Ett anfall kan se dramatiskt ut, men för den som själv har det är det inte smärtsamt. Försök alltså inte att hålla tillbaka ryckningarna men se gärna till att han inte gör sig illa. Efteråt känner sig många osäkra och desorienterade. Stanna därför lugnt kvar hos den som har ett anfall till dess att han eller hon är fullt vaken och kan klara sig själv igen.

Hur behandlas epilepsi?

Man bör undvika anfallsframkallande faktorer, bland annat genom att medicinera, äta och sova regelbundet.

Behandling med mediciner har på senare år gjort stora framsteg och hos upp till hälften av de behandlade kan anfällen helt försvinna, när man tar medicin, regelbundet varje dag. I övrigt har man som regel kunnat minska anfallsfrekvensen betydligt.

För den som har epilepsi finns ett särskilt märke med tillhörande identitetskort. Utseendet på märket framgår av bilden. Dessutom finns en anfalls- och en medicineringskalender med tillhörande plastfodral. Dessa hjälpmedel kan rekvideras såväl från Svenska Epilepsiförbundet som dess lokalavdelningar.

För den som har epilepsi innebär ökad kunskap och ökad vilja till förståelse från människor i omgivningen att han får uppleva den lättnad som det innebär att kunna leva öppet med sitt dolda handikapp.

Svenska Epilepsiförbundet

Svenska Epilepsiförbundet bildades 1954 och har 20 lokalavdelningar runt om i landet. Förbundet har cirka 2 500 medlemmar.

Förbundet har till mål att bevaka intressen som på ett eller annat sätt berör epilepsiproblematiken och att i detta syfte bedriva upplysningsverksamhet, främja vetenskaplig forskning och studieverksamhet samt öka kontakt med svenska och utländska organisationer, som arbetar med likartade frågor.

Adressen till Svenska Epilepsiförbundet är: Stora Sködals sjukhus, 123 85 Farsta.
Tel. 08 - 94 09 14 kl. 9-12, 13-15.

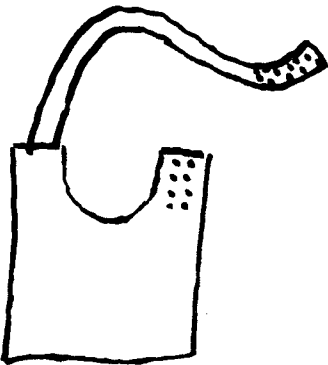

LARY ÖKAR

Lary har fått ökat utrymme i RLEs budget. Det betyder att vi i fortsättningen kan vänta oss flera nummer per år än tidigare. Minst två och högst fyra enligt styrelsens beslut. Vi kan även vänta oss en stegvis uppsnygning av tidningens utseende.

Vi kommer också att ta annonser och hoppas därvid få hjälp av våra lokalavdelningar med anskaffningen annonspriset är 750:—/helsida, 500:—/halvsida och 300:— för 1/3-sida.

Det skulle också vara trevligt med flera insändare. Skriv och fråga om något du funderar på eller om Du har något att berätta. Vill du vara anonym garanteras att ditt namn inte lämnas ut till någon. Det stannar mellan dej och redaktören. Nog är det väl *något* som du tycker är dåligt och borde ändras på. Eller kanske du har någon solskenshistoria att dela med dej av. Hör av dej. Våra spalter är öppna!

STOMASKYDD

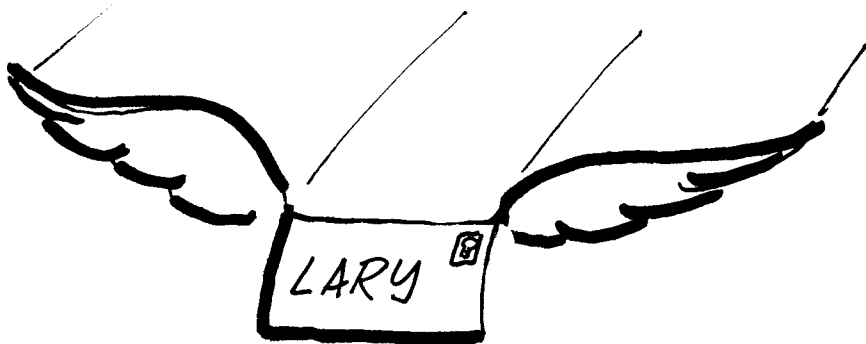
Av flerdubbelt vitt tyg med kardborrslås. *Pris kr 17:—*. Säljes genom Carl Aspling, Svartågatan 27, 573 00 Tranås, tel. 0140/129 47

PS Stomaskyddet Stom-aid (se annons) kan numera skrivas ut kostnadsfritt, som förbrukningsartikel inom flera län. Fråga din logoped.

**LUFTEN KÄNNIS TORR
HÄRINNE!**

**DET HAR JAG INTE TÄNKT PÅ
FÖR JAG HAR JU Stom-aid
DEN FUNGERAR
SOM EN NÄSA!**

MED POSTEN

FRÅN KALMAR

RLE- kongressen i Kalmar län har under första halvåret haft 10 sammanträden, vilka varit väl besökta och därav har 9 hållits i egna lokaler. Det tionde mötet hölls den 14 juni 1979 på restaurang Byttan i Kalmars vackra stadspark.

Till detta möte hade Kronobergarnas förening inbjudits och kom det 8 st i bilar till Kalmar.

Kalmar kommun var värd för lunchen alltså bjöd alla 27 på detta och även kaffe.

Efter lunchen utbyttes och diskuterades om de problem vi hade gemensamt vilket var mycket givande.

Hilmar Olsen

– Jag tycker det verkar som om Karlsson inte bade nån arbetslust i dag!

– Jodå, men man kan väl behärskas sej

TALFÖRSTÄRKARE TF-2

TALFÖRSTÄRKARE TF-2

Allmän beskrivning

Talförstärkare TF-2 är avsedd för personer som har svag röst.

En komplett utrustning består av talförstärkare, mikrofon och laddningsaggregat.

Talförstärkaren är bärbar och har inbyggd högtalare. På ovasidan finns skjutomkopplare för till/frånslag, volymkontroll och anslutning för mikrofon/laddningsaggregat. På baksidan finns fästeanordning för att fästa apparaten t.ex. på ficka eller skärp.

Apparaten har inbyggda laddningsbara batterier (NiCd-ackumulatorer). Drifttid med fulladdade batterier är ca 24 timmar.

Talförstärkaren tillverkas av

AB SPECIAL INSTRUMENT
WITTSTOCKSGATAN 16
BOX 27066 · 102 51 STOCKHOLM

**DU SOM ÄR LARYNGEKTOMERAD
KAN FÅ TF-2 KOSTNADSFRETT UTSKRIVEN AV DIN LOGOPED**

BLI MEDLEM! STÖD VÅRT ARBETE!

Du som vill veta mer om RLE eller vill bli medlem kan ta kontakt med närmaste lokalavdelning. Vem som vill kan bli medlem. Sätt in 25.- på postgiro nr 85 17 54 - 2 och Du är stödande medlem. Lary kommer som extra kvitto på pengarna.

Kontaktmän för lokalavdelningarna:

Gävle: Siv Baglien, Industrivägen 5, 820 20 Ljusne	tel. 0270/686 32
Göteborg: Harald Ryfors, Övre Fogelbergsg. 3, 411 28 Göteborg	tel. 031 /11 34 05
Linköping: Carl Aspling, Svartågatan 27, 573 00 Tranås	tel. 0140/129 47
Lund: Sven Selander, Kastanjegatan 72, 213 62 Malmö	tel. 040 /94 08 28
Stockholm: Harald Eriksson, Vadmalsvägen 24, 161 48 Bromma	tel. 08 /26 17 91
Sundsvall: Ture Berglund, Västergatan 33 A, 852 49 Sundsvall	tel. 06 /15 80 42
Uppsala: Sigfrid Östh, Ymergatan 22 b, 753 25 Uppsala	tel. 018 /14 05 32
Växjö: Allan Eriksson, Furutåvägen 12 A, 352 54 Växjö	tel. 0470/821 92
Örebro: Arne Folkerman, Västmannagatan 9, 703 42 Örebro	tel. 019 /11 46 45

LARYNGEKTOMERADES GÄVO- OCH TESTAMENTESFOND

91 82 58 - 5

TÄNK PÅ FONDEN!

LARY

Ansvarig utgivare: Karl-Erik Eriksson
Redaktör: Rolf Fischer

Tidningens adress: Mönjestigen 23
141 44 HUDDINGE Tel. 08/711 22 03

UTGIVEN AV RIKSFÖRENINGEN FÖR LARYNGEKTOMERADE